

ЛЕОНИД ЛЕНЧ МУЗИКАЛЕН МОМЕНТ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Футболистът Пьотър Ступицин и известната плувкиня Зинаида Капустина крачеха по централната алея на ... енския градски парк, говореха си за най-различни работи и се смееха така, както умеят да се смеят само съвсем млади и съвсем здрави хора, на които всичко в живота им е в ред.

В тази тиха августовска вечер всичко радваше Петя Ступицин и Зина Капустина. Освен това те се харесваха взаимно.

По някое време двамата млади свърнаха от централната алея и стигнаха до музикалния кът. Там седнаха на пейка и зачакаха да започне концертът.

— Каква разкошна месечина! — погледна Зина към небето. — Само колко е младичка! И съвсем прозрачна. Петя, виж!

Петя Ступицин погледна тъничкия сърп на луната и го намери абсолютно разкошен.

После щастливата двойка слезе от небесата на земята и заразглежда публиката, насъбрана в музикалния кът.

Установено бе, че по пейките са насядали само симпатяги и красавци.

— Този до теб е същински Тургенев! — пошепна плувкинята на футболиста. — Виж, Петя!

Футболистът деликатно изви очи към дядката до него и пошепна в розовото ушенце на Зина, че според него съседът му повече приличал на Салтиков-Шчедрин, а това също не било никак зле!

Зина се засмя. В същия миг на сцената излезе някакъв брюнет с румени бузки като ябълки, толкова дебел и як, че вместо фината диригентска палка да му тикнеш в ръката дебела дъбова сопа; плувкинята придоби сериозен вид и се приготви да слуша музика.

Диригентът юначага се усмихна весело на публиката, обяви с приятен баритон: „Валс «Мъка»“, обърна се към оркестрантите и вдигна палката. И като застанаха старите моми — цигулките, заоплакваха се, заскимтяха за някакви свои си неприятности; заплакаха-занареждаха виолончелите-майчици, загъгнаха контрабасите-бащици, безсилни в напъните си да успокоят многогласното си семейство.

Валсът „Мъка“ затрептя и се понесе във вечерния въздух.

Отначало Петя Ступицин и Зина Капустина най-невъзмутимо слушаха „Мъката“, умислени за свои работи, но после меланхоличното

музикално тресавище малко по малко взе да ги завлича.

Плувкинята се предаде първа. Тя повдигна към небето зачервени очи и въздъхна дълбоко.

— Зина, какво ти е? — шепнешком я попита Петя Ступицин.

— Нищо — тихо отвърна плувкинята, — нещо ми домъчня.

— Да не би да имаш неприятности в работата, или Пелагея Карповна пак се е разболяла?

— Работата ми е в ред и мама е здрава. Не ми пречи да слушам!

Но Петя Ступицин не мирясваше:

— Тогава защо изведнъж ти домъчня? Какво си помисли?

— Помислих си, ей я месечинката как е увиснала, младичка и тъничка. А после ще се превърне в обла, тлъста, самодоволна луна. И кому е нужно това? Нали, Петя?

Футболистът погледна месечината, после пребледнялата плувкиня и тръпки го побиха.

Цигулките в оркестъра заридаха съвсем обезсърчени и изведнъж замлъкнаха. Диригентът се обърна към публиката и се поклони с усмивка на уста. Чуха се любезни ръкопляскания.

— Блус „Тъга“! — жизнерадостно обяви шишкото и цигулките отново занареждаха и замрънкаха.

Този път футболистът падна духом.

Размърда се на пейката, почеса се по тила и внезапно въздъхна толкова тежко и силно, че старчето с вид на Тургенев или Салтиков-Шчедрин се сепна, отдръпна се от Петя и сърдито се разкашля.

— Какво ти е, Петя? — угрижено пошепна Зина Капустина.

— Нищо — тихо отвърна футболистът, — малко настроението...

— Но какво има? Да не би нещо в отбора да не е наред?

— Не, в отбора всичко е наред... Просто така... разни мисли...

— Какви мисли, Петя?

— Ами така, мисля си, риташ топката, риташ, а после... така или иначе, ще станеш като този до мен.

— Като онзи Тургенев? Така ли, Петя?

— Какъв Тургенев! Дърта гъба брадата!

Блусът „Тъга“ свърши. С все същата мила усмивка диригентът съобщи, че ще пее изпълнителката на цигански романси и жанрови песни Марина Кусаева.

На естрадата излезе възрастна месеста дама с обидено лице, съпроводена от шумоленето на плътната коприна на вечерната рокля. Някакво плешиво акомпанияторче се потътри към рояла и с обречен вид се втрени в нотите.

Марина Кусаева обгърна публиката с тежък змийски поглед и внезапно започна с ниско заупокойно контраалто, почти бас:

Тъга и мъка безнаде-е-е-ждна...

Футболистът завъртя глава като кон, нападнат от щръклици, и хвърли поглед към плувкинята.

Зина Капустина, бледа, посърнала, беше застинала с грозно зяпнала уста — непозната и чужда.

— Зина! — отчаян прошепна Петя Ступицин.

— Какво искаш?

— Каква си такава една... безнадеждна, Зинка?

— Себе си виж! Че лицето ти е, сякаш си дошъл на собственото си погребение!

Чуха се аплодисменти. Марина Кусаева се поклони важно и запя нов романс — за цветята, увехнали ведно с любовта. И тогава Петя Ступицин не издържа. Рипна от мястото си, дръпна Зина за ръката и я помъкна към изхода.

Опомниха се чак някъде много навътре в парка, на брега на езерцето, далеч от музикалния кът. Каква тишина и благодат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.